

Jaroslav Hašek

Humoresky

FRAGMENT

Humoresky

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další naše e-knihy:
Jaroslav Hašek – Povídky
Jan Neruda – Povídky malostranské

Jaroslav Hašek
Humoresky – e-kniha
Copyright © Fragment, 2010

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obsah

Dobrý voják Švejk před válkou	3
Drobílkovo milostné dobrodružství . . .	7
Jak jsem přišíval knoflík ke kalhotám	11
Když jsem počal psát...	14
Má drahá přítelkyně Julča	17
Malé nedorozumění	35
Moje zpověď	38
Nešťastná historie s kocourem	42
O vhodných názvech	46
Pepíček Nový vypravuje o zasnoubení své sestry	54
Po stopách státní policie v Praze	58
Pokus o abstinentní večírek čili americká zábava	65
Psychiatrická záhada	72
Styk rodičů s dětmi	76
Švejka vyhodili z blázince	83
Tři muži se žralokem	88
Všude dobře, doma nejlíp	94
Vzpouza trestance Šejby	98
Život mezi Dacany	109

Dobrý voják Švejk před válkou

Švejk šel na vojnu se srdcem veselým. Jednalo se mu o to, aby užil na vojně nějakou legraci, a podařilo se mu uvést v úžas celou posádku v Tridentu i s hlavním velitelem. Švejk byl stále usměvavý, líbezný ve svém chování, a proto snad byl také stále zavřen.

A když vyšel z vězení, s úsměvem odpovídal na všechny otázky, s naprostým klidem opět šel se dát zavřít, spokojen ve svém nitru, že před ním mají strach všichni důstojníci celé posádky v Tridentu. Ne strach pro jeho hrubost, naopak strach z jeho uctivých odpovědí, z jeho uctivého počínání a laskavých přátelských úsměvů, z nichž jim bylo úzko.

Přijde inspekce do světnice, usměvavý Švejk sedí na kavalci a zdvořile draví: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus, poslušně prosím.“

Důstojník Walk zaskřípal zuby při pohledu na upřímný přátelský úsměv Švejkův a byl by mu s chutí rád opravil na hlavě čepi-

ci, aby mu seděla podle předpisu, ale teplý a vřelý pohled Švejkův zdržel ho ode všech projevů.

Do světnice vstoupil major Teller. Důstojník Walk přísně změřil mužstvo stojící u kavalců a řekl: „Vy, Švejku, přineste sem kvér!“

Švejk plní svědomitě rozkaz a přináší místo ručnice tele. Major Teller dívá se vztekle na líbezné nevinné rysy v tváři Švejkově a spustí: „Vy nevěděte, co je to kvér?“

„Poslušně prosím, nevím.“ Už ho vedou do kanceláře. Přináší sem ručnici a strkají mu ji pod nos: „Co je tohle, jak se to jmenuje?“ – „Poslušně hlásím, že nevím.“

„To je kvér!“ – „Poslušně hlásím, že tomu nevěřím.“ Je zavřen a profous považuje za svou povinnost říci mu, že je osel. Mužstvo jde na těžké cvičení do hor, ale Švejk klidně a usměvavě sedí za mřížemi.

Poněvadž s ním nemohli nic pořídít, udělali z něho sluhu jednoročních dobrovolníků, pomáhal při obědě a při večeři v kasině.

Roznesl příbory, jídla, pivo a víno, skromně posadil se u dveří, kouřil cigaretu a občas pronesl: „Poslušně prosím, páni, že pan důstojník Walk je hodný pán, až moc hodný pán,“ a usměvavě vypouštěl do vzduchu kouř cigarety.

Přišla opět inspekce do kasina a nějaký nový důstojník měl to neštěstí, že otázal se u dveří skromně stojícího Švejka, ku které kumpanii patří.

„Poslušně hlásím, že prosím nevím.“ – „Himlsakra, který regiment zde leží?“ – „Poslušně hlásím, že prosím nevím.“ – „Člověče, jak se jmenuje město se zdejší posádkou?“ – „Poslušně hlásím, že prosím nevím.“ – „Tak člověče, jak jste se sem dostal?“

S líbezným úsměvem, dívaje se mile a neobyčejně příjemně na důstojníka, pravil Švejk: „Poslušně hlásím, že jsem se narodil, pak jsem chodil do školy. Nato jsem se učil truhlářem a také vyučil, potom mne přivedli do jedné hospody a tam jsem se musel svléknout do naha. Pak pro mne za pár měsíců přišli četníci a odvedli mne do kasáren. V kasárnách mne prohlídli a řekli: „Člověče, vy jste se opozdil o tři neděle s nastoupením

vojenské služby, to vás zavřem.“ Optal jsem se jich proč, když jsem nechtěl jít na vojnu, že ani nevím, co to je voják. Přesto mne zavřeli, pak mne vsadili do vlaku a vozili sem tam, až jsme přišli sem. Nikoho jsem se neptal, co je to za regiment, co za kumpanii, co za město, abych nikoho neurazil, a hned při první execírce mne zavřeli, poněvadž jsem si v řadě zapálil cigaretu, ačkoliv nevím proč. Pak mne zavírali, kde jsem se objevil, tu že jsem ztratil bajonet, pak že bych byl málem zastřelil pana obršta na střelnici, až konečně sloužím pánům jednoročním dobrovolníkům.“

Dětský, jasný pohled vrhl dobrý voják Švejk na důstojníka, který nevěděl, má-li se smát či zlobit. Přiblížil se Štědrý večer. Jednoroční dobrovolníci vystrojili si v kasině stromeček a po večeři pan obršt měl dojemnou řeč, že se Kristus narodil, jak všichni vědí, a že má radost z pořádných vojáků a že pořádný voják sám musí mít radost nad sebou...

A tu v tento slavnostní proslov zapadlo vroucí: „Bajó! Už je tomu tak!“

Pronesl to se zářící tváří dobrý voják Švejk, stojící nepozorovaně mezi jednoročními dobrovolníky.

„Sie Einjähriger,“ zařval pan obršt, „kdopak to vykřik?“ Z řady jednoročních dobrovolníků vystoupil Švejk a zadíval se usměvavě na pana obršta: „Poslušně hlásím, já tady sloužím pánům jednoročním dobrovolníkům a mně se moc líbilo, co ráčili promluvit. Ono jim to šlo tak od srdce!“

Když v Tridentě svolávaly zvony na půlnoční, seděl už dobrý voják Švejk přes hodinu v base. Tentokrát byl zavřen hezky dlouho a pak mu opět opásali bajonet a přidělili ho k oddělení strojních pušek.

Bylo velké cvičení na italských hranicích a dobrý voják Švejk táhl za armádou.

Před výpravou slyšel výklady kadeta: „Myslete si, že Itálie nám vypověděla válku a že táhneme na Taliány.“

„Dobře, tedy potáhnem!“ zvolal Švejk, začez dostal šest dní.

Po vypršení trestu byl vypraven s třemi jinými vězni a s jedním kaprálem za svým oddělením strojních pušek. Zprvu táhli

údolím, pak na koni do hor a tu, jak se dalo čekat, Švejk se ztratil v hustém lese na italských hranicích.

Prodíral se křovinami, marně pátraje po svých družích, až šťastně v plné zbroji překročil italské hranice.

A tam se dobrý voják Švejk vyznamenal. Oddělení strojních pušek z Milána konalo právě cvičení na rakouských hranicích a jeden mezek se strojní puškou a osmi vojáky dostal se na planinu, po které se pátravě rozhlížel dobrý voják Švejk.

Italští vojáci v bezpečném klidu zalezli do houští a spali, mezek se strojní puškou pásl se vážně a vzdaloval se od svého oddělení, až přišel k místu, kde Švejk díval se s úsměvem na nepřítele.

Dobrý voják Švejk vzal mezka za uzdu a s italskou strojní puškou na italském mezku vrátil se do Rakouska.

Sestupoval z horského úbočí nazpět, odkud přišel, pak se ještě půl dne s mezkem potloukal v nějakém lese, až konečně večer spatřil rakouský tábor.

Stráž ho nechtěla pustit, poněvadž neznal heslo dne, přiběhl důstojník, a tu Švejk s úsměvem postavil se do vojenské pozice a zasalutovav hlásil: „Poslušně hlásím, pane lajtnant, že jsem sebral Taliánům mezka se strojní puškou!“

Pak odvezli dobrého vojáka Švejka do garnizóny, ale my víme, jak vypadá nejnovější model italské strojní pušky.

Drobílkovo milostné dobrodružství

Jsou na světě šlechetné povahy, které vykonávají však přitom trpný úkol lidí klamaných, lidí, kteří dožijí se konečně všelického nevděku. Zejména pokud se týče styků těchto šlechetníků s druhým pohlavím přichází se přecasto k tomu názoru, že právě ty nejšlechetnější muže klamou ženy nejraději a že ti nejšlechetnější mužové mívají v lásce velká neštěstí. Tak i Drobílek, který jest vždy ochoten podepsat směnku Machovi, býval občas nešťastně zamilován.

Miloval Barušku, kuchařku z restaurace U Svíčky, děvče venkovské, buclaté a naivní, a kdysi osmělil se jí říci, že by rád s ní šel do kinematografu. „Vy sviňáku,“ odpověděla Baruška, „co si to o mně myslíte?“ – Od té doby Drobílek Barušku ctil, a kdykoliv mluvil se o ženách, říkával, že poznal jedinou poctivou dívku, a to že byla Baruška. Byla to ta, jež o několik let později ukroutila k ránu, když dávala na kávu, v bytě svých zaměstnavatelů kohoutek u vodovodu, a když nemohla vodu

zastavit, skočila z třetího patra a zabila se. Tak umírají jen nihilisti na Rusi.

Pak miloval Drobílek jednu švadlenku. Zahrnoval ji svou přízní tak, že ve své dobrotě a poctivosti beze všeho zlého úmyslu vyzval ji jednou na výlet a na určené místo schůzky dostavil se s velkým balíkem pod paží. „Co to nesete?“ tázala se ona mladá dívka s půvabným úsměvem, když sedali na parník, aby odjeli na Závist. „Až v lese, slečno, tady je moc lidí,“ odvětil Drobílek, dívaje se jí oddaně do očí. A když konečně byli v lese a seděli na místě skrytém všem lidským zrakům, přitulil se Drobílek ku své druhé lásce a řekl jí něžně: „Mám s sebou, zlatoušku, dvoje podvlékačky a dvě košile a také nitě mám s sebou. Ty podvlékačky jsou v rozkroku rozpárané a ty košile mají díry na lokti. Zlatoušku, spravte mně to tady.“ A otáčeje se, nadšeně zvolal: „Podívejte se, jak ptáci krásně zpívají!“ – A vypravuje nám o tom, Drobílek vždycky vzdychl a dodával: „Víte, že mi řekla ‚sprostáku‘? Než jsem jí mohl ty podvlékačky a košile podat, že byla pryč. Co ta ženská si myslela, když jsem jí říkal, abychom zalezli do houští?“

Pak dlouhý čas pohlížel na ženy s nedůvěrou, až konečně jednoho dne prohlásil, že ho miluje jedna majitelka vinárny, poněvadž tam vždycky hodně utratí. Když přestal utrácet, přestala ho také milovat a Drobílek seznal, že ženy nestojí za nic. A zříkal se všech žen, až do oné doby, kdy seznámil se s dceruškou hostinského, kam chodíval na obědy. „Kupodivu,“ říkával Drobílek, „ten hostinský má několik dcer, a já miluji právě jen tu jednu. To je prazvláštní náhoda. S tou se musím oženit, jestli mně do toho nic nevleze.“ Ale vlezl mu do toho přítel Foerster. „Slečno,“ řekl jednoho dne k té, kterou Drobílek tolik miloval, „vy si nesmíte Drobílka vzít, poněvadž miluji vás sám. Jestli však ani mne si nechcete vzít, uděláte nejlepší, když z domova utečete.“

Příštího dne slavil Drobílek své zasnoubení se slečnou Vilinou. Hodinu po zasnoubení přišel Foerster a promluvil ke snoubence Drobílkově delší řeč, v níž vysvětloval, že nečiní dobře, když si chce vzít Drobílka, poněvadž je ještě mladá, za druhé že on sám ji miluje a že učiní nejlepší, jak už jí předešle říkal, když

uteče z domova a nechá všeho být... A nechce-li od Drobílka upustit, že on sám Drobílka přinutí, aby se jí vzdal a udělal si známost s některou její sestrou. Pak jí navrhl, aby utekla hned v noci a přespala zatím někde v hotelu a napsala Drobílkovi, aby jí to odpustil, že to bude velká legrace. A aby mu tam také napsala, že ho nemá ráda, to že bude ještě větší legrace. Že jsme všichni na to zvědaví. Pak ji nechal stát na chodbě, zavolał Drobílka a řekl, že by slečna Vilma si přála o samotě s ním pohovořit o dalších plánech do budoucnosti. Tak Drobílek stál s Vilinou na chodbě půl hodiny, a vrátiv se, řekl: „To hodné děvče pláče štěstím, jelikož jsem jí vyložil, že už mám objednaný nábytek a že jsem všechno zařídil, aby byly tři ohlášky najednou.“ Nato jsme oslavovali zasnoubení Drobílkovo a Foerster měl řeč, ve které pravil, že sice zasnoubení jest důležitým vstupem do nového života, ale že žádný člověk nesmí se domnívat, že zasnoubení jest již ukončením, a objev něžně Drobílka, řekl: „Byť by tě stihly jakékoliv nehody v tvém životě, pamatuj vždycky, že jsem já tvým nejlepším přítelem.“

Těže noci slečna Vilma utekla.

Když druhého dne Drobílek přišel jako obyčejně k obědu, těše se na moučník, který tak rád jedl, shledal toto: ve výčepu seděl otec Vilmy, maje před sebou sklenici s černým pivem, a užřev Drobílka, zvolal: „Pane Drobílku, já si rvu vlasy, víc vám nemusím říkat!“ Pln údivu vstoupil do lokálu a spatřil tam vzadu sedět paní hostinskou uplakanou a ze dveří vykukovaly uplakané tváře všech pěti dcer a ubřečená číšnice přistoupila k Drobílkovi a řekla: „Ubohý pane Drobílku, už to víte? Vilma utekla.“

„Ale nechali jste mně moučník?“ zvolal Drobílek ustrašeně. To když zaslechla paní hostinská, spráskla ruce a běžíc do kuchyně volala na své dcery: „Ježíšmarjá, pan Drobílek se z toho zbláznil.“ A vtom již přistoupil k Drobílkovi hostinský a odevzdal mu tento lístek, psaný rukou slečny Vilmy:

Pane Drobílku, velectěný pane Drobílku! Prosím Vás tisíckrát za odpuštění, že Vás nemám ráda a že jsem utekla.

Vaše Vás milující Vilma.

A zatímco dobrému otci Vilmy tekly slzy z očí, zastrčil Drobílek dopis do kapsy a řekl úzkostlivě: „Ale pane hostinský, nechali jste mi přece ten moučník?“

A vtom již přicházela slečna Boženka, slze jí kapaly na velkou porci malinového nákypu, který předložila Drobílkovi se slovy: „Ubohý pane Drobílku, tohle jste vždycky rád jedl. A ona utekla v noci.“

A Drobílek zakusuje se do nákypu s blaženým úsměvem řekl: „Zaplatpámbu, už jsem měl strach, že jste mi ten moučník nenechali.“

O tom případě dodává, když přijde na to řeč: „Jakživ už tak velkou porci moučníku nedostanu jako tenkrát, když mi utekla nevěsta. To jsem si tenkrát pochutnal.“

Jak jsem přišíval knoflík ke kalhotám

Nejtrapnější, co člověka může postihnout, je, když upozoruje, že jeho oděv jeví citelné nedostatky. V určitém případě se nemůže objevit ani ve společnosti, neboť společnost nečiní rozdílů mezi starým mládencem a člověkem ženatým a žádá od obou jistou dávku slušnosti. Nemít knoflíky u kalhot v pořádku vzbuzuje u mnohých zaujatých lidí značnou dávku odporu. Společnost tuto záležitost neposuzuje věcně a neprobírá jak ze stránky psychologické, tak i ze stránky praktické pravý stav věcí. Zapomíná, že starý mládenec může být též velice cudným člověkem, který by se neosmělil přinést kalhoty se scházejícím knoflíkem manželce svého ženatého přítele s prosbou, aby laskavě doplnila vše v ladný celek, který by svědčil o naprostém pořádku. Obrátil-li bych se pak s podobnou prosbou a se svými kalhotami ke svobodné dceři své bytné, kdo ví, zdali bych v té útlé dívčí duši nevzbudil též jistou dávku opovržení ke své osobě, kteréžto opovržení by jistě bylo na místě.

A tak nezbyvá starému mláďenci, chce-li svou dobrou pověst uchovat, nic jiného, než aby sám si přišil knoflík ke kalhotům.

Namítne-li někdo, že mohl s touto choulostivou otázkou se obrátit na pánského krejčího, který mu ony kalhoty šil, tu žádný z těchto podobně o tom uvažujících nesoudí též správně, neboť kdybych přišel a řekl svému krejčímu: „Zde máte tyto kalhoty a schází mně tam a tam knoflík, račte mně ho přišít,“ tu bych se jistě vystavil též posměchu, neboť přišít knoflík zdá se být věcí úplně lehkou jak odborníku krejčímu, tak i celé širší veřejnosti. Žasl by pak zajisté každý, kdo by uslyšel, že krejčí musil mu přišívat knoflík ke kalhotám. To by znamenalo, že v očích všech se objeví takový starý mládenec jako člověk, který nestojí za nic, jako zhýčkaný, rozmazlený člověk, nafoukaný blbeček a podobně.

Z těchto důvodů přišíval jsem si knoflík ke kalhotům sám.

Zprvu jsem knoflík, který se mně utrhl, nahradil špendlíkem. Jednou ve voze elektrické tramvaje vnikl mně však špendlík

z látky do těla, a tu jsem si umínil, že si knoflík musím přišít, a nikoliv snad jej přišpendlit.

Příznávám se zcela cynicky, že zprvu, když jsem upozoroval ztrátu onoho knoflíku, nepůsobilo to na mne nijakým dramatickým spádem. Teprve v noci, když jsem si vzpomněl na ty různé pohledy, které mne sledovaly po celý večer v kavárně a kterým jsem se neubránil ani tehdy, když jsem si zapjal kabát, dospěl jsem k rozhodnutí, že si tam přišpendlím nový knoflík, který jsem uřezal u vesty. Je-li vesta bez jednoho knoflíku, není to tak zlé, jako když je znát citelnou ztrátu jednoho knoflíku na kalhotách. Na vestě to vypadá, že táž jest nedbale zapjata, což bývá zvykem u starých mládenců, jak vím z vlastní zkušenosti. Ale urážlivé pro okolí to celkem není. Něco jiného jest ovšem, týká-li se to právě oné části oděvu, o které jsem se zmiňoval.

Z těchto důvodů jsem se připravil na to, že si ten knoflík přišiji. Pamatuji se, že jsem byl celý den jaksi rozechvěn a že toto rozechvění se stupňovalo, čím více jsem o tom přemýšlel. Poptat se, jak se knoflík přišívá, jsem nechtěl, neboť nechtěl jsem být považován za nějakého hlupáka, kterým jsem ovšem v tomto případě byl, abych se loyálně přiznal.

Mou povinností, jak jsem pokládal za nutné, bylo, že jsem šel do musejní čítárny a vypůjčil si tam Naučný slovník, a to literu „P“, heslo: „přišívání“.

Protestuji nyní proti názoru, že náš naučný slovník je úplný. O přišívání knoflíků tam není zhora nic pod písmenou „P“, heslem „přišívání knoflíků“. To heslo tam vůbec schází! Pod písmenou „K“ našel jsem sice heslo „knoflík“, ale co tam stálo: „Knoflík jest součástí oděvu, kterou se dva díly spojují. Upevňování knoflíků děje se šitím. Staří Egypťané znali již knoflíky, naproti tomu Řekové a Římané knoflíků neznali. Knoflíky objevily se u nás v Čechách s příchodem křesťanství.“

Hledal jsem tedy pod heslem křesťanství nějakou zmínku o knoflíkách, ale tam o tom zmínka nebyla. Kdybych alespoň našel, jak staří Egypťané přišívali knoflíky. Heslo „Egypt“: „V Egyptě dávali,“ čtu v díle „E“, „mrtvým kněžím kněžky Ró zlaté knoflíky do ruky a tak je pohřbívaly.“ – Ale jak je přišívaly, to tam nestálo.

Musil jsem se tedy spolehnout na vlastní schopnost kombinací. Přemýšlením dospěl jsem k tomu názoru, že nejlepší je systém postupný. Postupovat systematicky! Prohlédl jsem si tedy knoflíky. Shledal jsem, že knoflík má v sobě čtyři dírky.

Zprvu bylo mně záhadou, k čemu jsou, ale prozkoumav dále, jaký asi vliv mohou mít ty dírky na celou záležitost, vypátral jsem, že dle všech známek jimi prochází nit, která asi je skrz ty dírky dopravována onou pomůckou řemeslnou, totiž jehlou. Jehla pak, jak jsem se dočetl v Naučném slovníku, není opět nic jiného, než určitý druh ocelové páky, a má na rozdíl od prasátka jenom jedno ouško. Já mám dvě. Tímto otvorem, zjistil jsem, prostrkuje se nit a pohybem, jako kdybychom chtěli vypáčiti něco, nastrčíme dle všeho knoflík na nit a nějak to už stočíme a propíchneme kalhoty.

Fantazie má pracovala velice bujně. Poněvadž jsem slyšel, že ocel je křehká, koupil jsem veletucet jehel. Kromě toho tucet různých špulek nití, většinou černých. Bílé nitě jsem koupil proto, abych se, kdyby se neosvědčily černé nitě, mohl obrátit k bílým. Měl jsem po ruce též hnědé, kterých chtěl jsem použít jen v nejkrajnějším případě, kdyby selhaly i bílé, i černé nitě.

V obchodě, kde jsem to kupoval, ptali se mne, zdali si přeji i náprstek. Chápal jsem, že je to něco velice důležitého, a koupil jsem jich dvacet. Analogicky jsem soudil, že dle významu slova dává se náprstek na prsty. Proč a k čemu, bylo mně hádankou. Abych ale nechybil, musil jsem si jich koupit dvacet, neboť na noze máme deset a na ruce též deset prstů.

Když jsem se s koupenými předměty ubíral k domovu, připadal jsem si jako kouzelník. Doma jsem si dal hezky zatopit a přinést tři láhve dobrého vína, a posilniv se silnou večeří a vínem, vyhledal jsem nešťastné kalhoty a dal se s chutí do práce. Připomínám si dodnes, že to byl krutý, urputný zápas!

Ráno našli mne ležet na zemi, obtočeného čtrnácti tisíci metry různobarevných nití, jen ve spodním prádle. Spal jsem na dvou stech jehlách a kalhoty našli přišité ke kanapi; na prstech u nohou i na rukou měl jsem dvacet náprstků a lýtko jsem měl přišité ke koberci.

Co jsem měl dělat? – Koupil jsem si nové kalhoty.

Když jsem počal psát...

Když jsem počal psát tento fejeton, byl jsem trochu v rozpacích. Nemám totiž žádného přítele Damiánka, jako má jeden pražský fejetonista. Kdykoliv si totiž přečtete některý jeho fejeton, naleznete tam větu: „Tuhle jsem potkal přítele Damiánka.“ A nyní to jde dál již zcela pohodlně, neboť takový přítel Damiánek je neocenitelným pomocníkem v nouzi. Přítel Damiánek řekne to, řekne ono a vy za to berete honorář. Když je nouze nejvyšší, Damiánek nejbližší, čtenáři si již na něho zvykli tak, že jeden čtenář těch fejetonů vzdychl, bera onen časopis do ruky: „Copak zas proboha řekl ten Damiánek...“

Začal jsem psát, že nemám takového přítele. Mám sice přátele, ale když je potkám... To by vypadalo ve fejetonu takto: „Tuhle jsem potkal přítele Drobílka a ten řekl: ‚Poslouchej, nemáš cigarety?‘ A dál? Dál už neřekl nic.“

Tím se ovšem fejeton nevyplní. Zato však tuhle jsem potkal přítele Wernera.

Každý s úzkostí bude čekat, co řekl pan Werner. Docela nic, poněvadž se mnou nemluví od té doby, kdy si vypůjčil černý kabát, který doposud nevrátil.

A co dál? Pak už jsem nepotkal tuhle nikoho. Sedím bezradně nad papírem a myslím si, jak má někdo štěstí. Každý potká nějakého hovorného kamaráda nebo vůbec někoho, jehož výroky uznáte za vhodné sdělit ve formě fejetonu nejširšímu obecnstvu. A já tu stojím jako kůl v plotě a počínám chápat, že různí spisovatelé používali různých metod, aby jim nějaká myšlenka napadla. Totéž činili i básníci. Dnes toho není třeba. Básník něco zřymuje a myšlenku si v tom už čtenář najde sám:

*„Své třetí já, ve stínu toho, co zbylo snad, když smutek vlál,
zříš rozklad vln a lidí mnoho, na zašlých časů kancionál se díváš!
Si zpíváš!“*

Ovšem ku psaní je třeba několik metod. Slavný španělský spisovatel Cervantes, když psal Dona Quijota, hledal si vši. Psal ho